

Veikko Hakulinen muistelee Oulun aikaa lämmöllä

Evakkopoika heti tervetullut Oulun Palloseuran sakkiin

Markku Peura
Elias Sallmén, kuva
Heimo Kovala, vanha kuva

Tänä vuonna 70 täyttävän Oulun Palloseuran riveihin on vuosien saatossa kuulunut toinen toistaan tunnetumpia urheilijoita niin jalka- kuin jääpallossakin. Ylitse näiden käy kuitenkin suurhiihtäjä Veikko Hakulinen, joka välirauhan aikana liittyi OPS:aan.

Vaikka Veikko Hakulinen asui Oulussa vain kevästä 1940 seuraavan vuoden syksyyn, aika on jäänyt elävästi hänen mieleensä.

"Olen vieläkin iloinen ja kiitollinen siitä, kuinka Oulun pojat ottivat evakkopojan porukoihinsa. Hyvin äkkiä oltiin samaa joukkoa ja minäkin pääsin mukaan Palloseuran poikien peleihin niin jää- kuin jalkapallossakin", Haku-Veikko, 70, muistelee yli puolen vuosisadan takaista Oulun aikaansa.

Veikko vedätteli Arvolan Timppeä

Ikkipalloseuralainen Reino "Timppe" Arvola oli Veikko Hakulisen paras kaveri. Ensimmäisen kerran pojat tapasivat Keskuskentän luistinpaanalla. Kun he vielä sattuvat asumaankin viereisissä taloissa Kirkkokadulla, yhteisiin urheiluharrastuksiin oli näppärä lähtä.

Lukuisista yhteisistä hiihtoretkeistä huolimatta Reino Arvolan ja Veikko Hakulisen ainoaksi yhteiseksi hiihtokuvaksi jäi Hakulisen 50 kilometrin hiihto Ounasvaaralla 1957. Hakulisen palkintokaapissa on kopio tästä yhteisestä muistosta.

Jo ennen kansakouluikää Veikko Hakulinen piti hiihtoa ensimmäiset kilpailunsa hiihtänyt pääalajinaan Oulussakin, vaikka

kuuluikin Palloseuraan. Kilpa-hiihtoa hän harrasti suojeluskuntapoikien riveissä.

Niin Veikko kuin Timpekin muistavat monet hiihtoretket Lämsänjärvelle.

"Kilpaahan sinne piti aina hiihtää", Timpe muistaa.

Ja Veikko voitti joka kerta.

"En minä sitä silloin hoksannut, mutta Veikko taisi tahallaan vähän vedätellä, kun ei mennyt heti menojaan. Minäkin johdin välillä, mutta Veikko meni aina lopussa ohi."

Väliaikoja Ounasvaaralla

Kun Talvisodassa menetettyjä alueita vallattiin takaisin syksyllä -41, Veikko Hakulinen palasi perheensä kanssa Karjalaan Elisenvaaran suurelle risteysasemalle, missä hänen isänsä toimi VR:n vaunumestarina.

Keväällä -43 Hakulinen lähti suorittamaan varusmiespalvelustaan, joka muuttui aikanaan myös sotapalvelukseksi. Reino Arvola lähti sotatielle vapaaehtoisena jo syksyllä -41.

"Palvelimme Veikon kanssa eri suunnilla, emmekä näin kohdanneet koko sota-aikana emmekä aivan pian sen jälkeenkään", Arvola muistelee.

Veikko Hakulinen olikin jo maailmankuulu suurhiihtäjä, kun miehet tapasivat toisensa sitten

poikavuosien.

"Veikko kutsui minut keväällä -57 Ounasvaaran kisoihin ottamaan väliaikoja 50 kilometrin SM-kisaan. Arto Tiainen oli silloin kovassa vedossa ja jätti Veikkoa alusta lähtien. Eroa maalissa oli Tiaisen eduksi pikkuisen toista minuuttia."

Toistaiseksi viimeisimmän kerran Veikko ja Timpe ovat tavanneet kevättalvella -92, kun Hakulinen kävi voittamassa hiihtosuunnistuksen SM-kultaa Koo-Vee:n joukkueessa sarjassa M-65.

"Toki voittaminen edelleenkin kivaa on, mutta ei se ole enää niin tärkeää kuin ennen. Mutta kun urheilu on ollut elämäntapa aivan pikkupojasta lähtien, ei sitä osaa poiskaan heittää", nyt yli 70-vuotiaiden sarjassa kilpaileva Hakulinen miettii.

Oslon 3.33.33 osoitti oikean tien

Veikko Hakulinen hiihti vuosina 1952-60 kaikkiaan 15 olympia- ja MM-mitalia (6-7-2). Muistoissa kaksi on ylitse muiden: Oslon 50 kilometrin olympiakulta maagisella ajalla 3.33.33 sekä Lahden MM-kisojen hopea samalla matkalla 1958.

"Oslo on varmasti siksikin päällimmäisenä, kun se oli ensimmäinen suurkisavoitto. Samalla se osoitti, että olen harjoit-

Kuinka ollakaan, Heimo Kovala, Oulun Palloseuran mies hankin, sattui kameroineen paikalle, kun Timpe huuteli väliaikoja Haku-Veikolle Ounasvaaralla 1957. Kun kuva julkaistaan näin OPS:n 70-vuotisjuhlavuonna, sattui mukavasti, kun Hakulisen rintanerokin oli 70.

telussa ja kilpailuun valmistautumisessa oikealla tiellä. Itseluottamusta tuli näin rutkasti lisää", Hakulinen muistaa.

Hakulisen itseluottamusta mittattiin kovemmin kuin koskaan sitä ennen tai sen jälkeen Lahden MM-kisoissa. Ylivoimainen voitajasuosikki nimittäin romahti täydellisesti viidenkymmen puolimatassa, mutta pystyi kuin pystyikin sinnittelemään hopealle Sixten Jernbergin jälkeen. Siimahtamisen syyksi todettiin liian

sokeripitoinen urheilujuoma.

Vaativalle yleisölle hopeasija oli jo ensimmäinen hävitty sija. 30 000-päinen katsojajoukko seurasi synkän vaiteliaana, kun Hakulinen horjui kaikkensa antaneena yli maaliviivan.

"Jäihän se vähän kaivelemaan, kun kulta meni oman virheen vuoksi. Vai pitäisikö ajatella sitenkin niin päin, että hyvä kun tuli edes toinen sija sellaisen romahduksen jälkeen", Hakulinen kelailee liki 40 vuoden takaista

Lahden hiihtoaan.

Reino Arvola kuunteli kora-radiossa kaikki Veikko Hakulisen hiihdot.

"Ei se oikeastaan kovin suuri yllätys ollut, että Veikosta tuli suurhiihtäjä. Hän paneutui urheiluun jo poikavuosina niin perusteellisesti."

Timpen arvio osuu sikäläkin nappiin, että Hakulinen on itsekin määritellyt menestymisensä sanoin "täydellinen paneutuminen urheiluun".